

Теплінь. Весна іде...

Олександр Олесь

"Теплінь. Весна іде!" — сказала так бабуся.
Весна іде? Та де? Коли в вікно дивлюся —
Аж справді йде весна. Ось стала біля ставу,
Всміхнулася ясна і кинула купаву.

Купава розцвіла, на хвилях загойдалась.
Весна ж у ліс пішла, ішла і усміхалась.
Дерева ожили! Весна їх всіх вітала
І листом із поли їх рясно обсипала.

Берізці молодій сережки почепила,
Билиночці блідій — дзвіночок, щоб дзвонила.
Дарунки роздала, з усіми попрощалась,
І в поле, в степ пішла, ішла і усміхалась.

Прийшла. Важкий мішок з плечей своїх зложила
І тисячі пташок в широкий степ пустила.
І степ загомонів, почулись співи, крики.
Взялися до смичків і коники-музики.

Там перепел: "Ха-вав!". Там "бу-бу!" над водою.
Цупке щось дерти став деркач між осокою.
В повітрі, мов квітки, метелики літали.
Гули джмелі, бджілки і меду скрізь шукали.

Та світу вже весна не бачила й не чула,
Давно уже вона, натомлена, заснула.